

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. M.**, nar., st.přísl. Arménie,
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018, č. j. MV-34573-2/OAM-2018,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2018, č. j. MV-34573-2/OAM-2018, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a poukazuje na argumenty, které uvedl v řízení před správními orgány. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s novými skutečnostmi, které žalobce uvedl a doložil. Postup žalovaného je nepřípustný a odporuje zásadám správního řízení. Žalobce žije nepřetržitě a dlouhodobě na území ČR a důvodně se obává pronásledování ve své vlasti z důvodu aktuálních poměrů v zemi. V případě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

návratu by žalobci hrozilo pronásledování, mučení nebo dokonce fyzická likvidace. Nemohl by ani sehnat zaměstnání. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Znamenalo by pro něj odloučení od rodiny a ztrátu osobního života. Žalobce se domnívá, že správní orgány i soudy jsou povinny kdykoli během řízení zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce si v ČR vytvořil i přátelské vazby a je zde plně integrován. Konkrétně žalobce namítá porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím bylo zcela nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí je podle žalobce zjevně nezákonné.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nejsou rodinné vazby azylově relevantním důvodem. Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí nepovažuje za vadné, nezákonné či nesprávné. Konstatoval, že žádost žalobce je již třetí v pořadí. Žalobce měl možnost během řízení uvést veškeré skutečnosti, které považoval za důležité, mohl též uvést veškeré potíže, které ve vlasti měl. Skutkový stav byl podle žalovaného náležitě zjištěn. Žalovaný nezjistil a ani žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, na základě které by bylo možné se domnívat, že by žalobci ve vlasti měla hrozit újma. Důvody podání žádosti byly prakticky totožné jako v předchozích řízeních, žalovaný má proto za to, že postupoval správně a v souladu se zákonem, když řízení zastavil. Žalovaný navíc nezjistil ani žádnou změnu situace v zemi původu žalobce. Povinností žalobce bylo uvést podstatné změny okolností, to však žalobce neučinil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 19. 3. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jednalo se přitom již o třetí žádost v pořadí. Žalobce o mezinárodní ochranu poprvé žádal dne 6. 6. 2016, jako důvod podání žádosti uvedl, že v ČR má rodiče a bratra, v Arménii nemá kde bydlet, má též obavy z možného protiprávního jednání věřitele jeho otce, kterému stále otec dluží úroky, v zemi je válka a není práce. Výslovně uvedl, že v zemi žádné potíže neměl. Obává se však, že by mohl být povolán do armády, neboť již dříve byl ostřelovač. Žalobce doplnil, že má přítelkyni a děti na Ukrajině, z ČR jim může zasílat peníze. Otec je nemocný se srdcem a žalobce mu pomáhá. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016 č.j. OAM-66/LE-DR01-LE05-2016 žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil, neboť konstatoval, že ji udělit nelze pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, tu však Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017 zamítl, následně byla dne 31. 5. 2017 Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobce.
6. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu podruhé dne 10. 7. 2017. Žalobce uvedl, že důvody jejího podání jsou shodné, jako byly ty v původní žádosti. Žalovaný rozhodnutím č.j. OAM-551/ZA-ZA11-ZA18-2017 ze dne 3. 1. 2018 posoudil žádost jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce i proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke zdejšímu soudu, ten dne 19. 2. 2018 rozhodl o nepřiznání odkladného účinku, pročež žalobce následně vzal svou žalobu zpět a požádal o zastavení řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

7. Dne 22. 3. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. Uvedl, že se jedná o další opakovanou žádost, přičemž žalobce uvedl jako důvod opětovně absenci azylu v Arménii, probíhá tam válka a žalobce se obává nutnosti nástupu vojenské služby. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost nebo podstatnou změnu okolností, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by byl ve vlasti vystaven pronásledování nebo mu mohla hrozit újma.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
12. Podmínkou pro přijatelnost další opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Institut další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

14. Žalobce v první podané žádosti vyloučil možnost svého návratu z důvodu, že v ČR má rodiče a zázemí, které v Arménii naopak postrádá, v zemi navíc probíhá válka a žalobce se obává, že by mohl být povolán do vojenské služby. Děti a partnerka žijí na Ukrajině. Uvedl také obavy z jednání věřitelů jeho otce. Ve druhé žádosti žalobce žádné nové okolnosti nedoplnil. Totéž platí i o aktuální žádosti žalobce. Všechny tvrzené skutečnosti byly tedy již předmětem předchozích řízení a meritorně byly přezkoumány již v prvním uvedeném řízení. Žalovaný tedy s ohledem na předchozí řízení, skutečnost, že žalobce neuvedl nová tvrzení a s ohledem na to, že nebyla shledána ani žádná podstatná změna okolností, řízení v souladu s 11a odst. 3 zastavil.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
16. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil.
17. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.